

РЕШЕНИЕ

№ 6424

гр. София, 27.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **948** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по искова молба, предявена от „Интернешънъл Мъшрум Груп-ИМГ“ АД срещу Националната агенция по приходите.

Ищецът твърди, че основният предмет на неговата дейност е търговия с гъби. На 15.11.2018 г. е сключил предварителен договор за продажба на собствения му недвижим имот, подробно описан в исковата молба, за сумата от 1 100 000 лв. След сключване на договора, по отношение на ищеца е образувано ревизионно производство, със заповед за възлагане на ревизия от 4.7.2019 г, за данъчни периоди 1.12.2016 г. – 30.11.2017 г. В хода на ревизията, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, са наложени предварителни обезпечителни мерки, с постановление от 12.11.2019 г.– възбрана на недвижим имот, предмет на предварителния договор за покупко-продажба, описан по-горе. Срещу ищеца е издаден ревизионен акт от 7.5.2020 г., който е отменен с решение на директора на „ОДОП“ от 2.10.2020 г. В резултат на издаването на ревизионния акт и отмяната му впоследствие се твърди, че ищецът е претърпял вреди – за сумата от 550000 лв. заплатена неустойка, на 20.1.2020 г., по предварителния договор, описан по-горе. Твърди, че купувачът е развалил този договор поради това, че ищецът-продавач е забавил изпълнението на задължението си

по него да прехвърли правото на собственост, предвид наложената възбрана по ревизионното производство.

На 28.12.2018 г. ищецът твърди, че е сключил с „Амарел България“ ЕООД договор за продажба – задължил се е да достави 3 120 000 кг. печурки, на периодични доставки, за срок до 31.12.2020 г. Твърди, че не е могъл да изпълни задълженията си по договора и съобразно графика. Купувачът е предявил претенции за неустойка и лихви за забава, посредством арбитражно дело, като с решение от 1.10.2022 г. ищецът е осъден да заплати на посоченото дружество сумата от 2 714 400 лв. неустойка по този договор; 841 464 лв. лихви за забава върху главницата, за периода 9.7.2019 г. – 28.7.2022 г., законната лихва за периода от 29.7.2022 г. до окончателното плащане на главницата. По силата на споразумение от 5.10.2022 г. между двете дружества е уреден спорът между тях, като ищецът е заплатил общо сумата от 3 607 890 лв.

На следващо място, ищецът твърди, че не е реализирал печалба по друг договор за доставка на гъби печурки от 19.12.2018 г. в размер на 1 600 000 лв. с „Шампкомерс“ ЕООД. В резултат на незаконосъобразния РА и наложените възбрани и запори в ревизионното производство е затруднено осъществяване дейността на дружеството, вкл. и се е стигнало до невъзможност да бъдат осъществени доставки на гъби по посочения договор, вкл. и да бъде реализирана печалба в размер на 1 600 000 лв. – по 0,40 лв. за кг.гъби. Във връзка с възложената ревизия и наложените обезпечителни мерки се е стигнало до спиране на всички оперативни възможности за ползване на собствени и заемни парични средства от страна на ищеца. Започнало е отдръпване на контрагентите на дружеството. В резултат ищецът не е могъл да изпълнява задълженията си към „Шампкомерс“ ЕООД – за закупуване на 4 000 000 кг. печурки по уговорен график за доставка.

Ето защо предявява иск за присъждане на следните суми:

1. Сумата от 550 000 лв. заплатена неустойка, на 20.1.2020 г., по предварителния договор от 15.11.2018 г.; 168 208,34 лв. лихва за забава за периода от 21.1.2020 г. до предявяване на исковата молба – 30.1.2023 г., законната лихва от 30.1.2023 г. до окончателното плащане на главницата.

2. Сумата от 3 607 890 лв. общо претърпени загуби във връзка с неизпълнение на договора от 28.12.2018 г. с „Амарел България“ ЕООД за продажба на 3 120 000 кг. печурки, от които 2 714 400 лв. неустойка; 841 464 лв. лихви за забава върху главницата, за периода 9.7.2019 г. – 28.7.2022 г., законната лихва за периода от 29.7.2022 г. до окончателното плащане на главницата. Претендира законната лихва върху сумата от 3 607 890 лв. от датата на предявяване на исковата молба– 30.1.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

3. Сумата от 1 600 000 лв. пропуснати ползи от това, че не е реализирал печалба по договор за доставка на гъби печурки от 19.12.2018 г. с „Шампкомерс“ ЕООД; 375 999.99 лв. лихва за забава за периода от 2.10.2020 г. – датата на влизане в сила на отменения РА до 25.1.2023 г., ведно законната лихва върху сумата от 1 600 000 лв. от датата на предявяване на исковата молба– 30.1.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

Ответникът – Националната агенция по приходите оспорва предявените искове. Твърди, че по отношение на ищеца са налагани обезпечителни мерки, които не са отменени във връзка с издаден РА, поради което исковете са недопустими. Не е налице пряка причинна връзка между твърдените вреди и отменения като незаконосъобразен РА. Не е налице опосредяване между отменения РА и претендираните имуществени вреди по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ. Исковите са

недоказани по размер. Предварителният договор е сключен много преди ревизионното производство. Предварителният договор няма достоверна дата. С бездействието си и с подписването на анекс за продължаване срока на договора ищецът сам е създал предпоставки за вредите. Не са представени доказателства за плащане на сумата от 550 000 лв., а ищецът е имал възможност да оперира с друга банкова сметка. Доколкото в предварителния договор не е упоменато учредяване на право на строеж, не може да се направи извод за наличие на причинна връзка. По отношение на договора с „Амарел България“ ЕООД сочи, че още на 22.4.2019 г. ищецът е уведомил дружеството за невъзможност да изпълнява задълженията си. Обезпечителните мерки са наложени на 12.11.2019 г., а ЗВР е връчена на 7.8.2019 г. Забавата по този договор не би могло да е в причинна връзка с незаконен акт на администрацията. В този смисъл е било и арбитражното решение. Споразумението с дружеството за прихващане на насрещни задължения е частно-правен документ и не обвързва ответника. Няма доказателства за реално плащане на сумите. По отношение на сумата от 1 600 000 лв. твърди, че не се доказват вреди. Запорът е само за сумата от 24 358,47 лв. Ищецът е имал правната възможност да поиска неотложни плащания. Следва да се направи преценка дали е положена дължимата грижа при уговаряне на неустойките. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

СГП счита, че искове са неоснователни и моли да се отхвърлят. Алтернативно, ако се приеме, че са основателни, да се намалят претендираните размери.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че срещу ищеца е било образувано ревизионно производство, със заповед за възлагане на ревизия от 4.7.2019 г, за данъчни периоди 1.12.2016 г. – 30.11.2017 г.

В хода на ревизията, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, са наложени предварителни обезпечителни мерки, с постановление от 12.11.2019 г., както следва:

– възбрана на недвижими имоти: поземлен имот, находящ се в [населено място], ЕКАТТЕ 32901, с площ от 53,530 дка с начин на трайно ползване – складов терен, м. „Логора“, съставляващ имот № 070132 по плана на земеразделяне на същото землище, с подробно описани граници. Наложена е възбрана и на друг, подробно описан имот в [населено място] от съобщение от Службата по вписванията – [населено място] до ищеца се установява, че възбраната е вписана на 21.11.2019 г. върху гореописания имот.

- запор на банкови сметки в „Уникредит Булбанк“ АД за сумата от 24 358,47 лв. Видно от банкова референция от посочената по-горе банка, запорът е наложен на 14.11.2019 г., а е вдигнат на 19.1.2021 г.

С постановление от 13.5.2020 г. е продължено действието на наложените обезпечителни мерки.

Срещу ищеца е издаден ревизионен акт № Р-22221019004220-091-001 7.5.2020 г., с който му е отказано възстановяване на данъчен кредит по ЗДДС в общ размер от 106 530,85 лв. за данъчни периоди от 1.12.2016 г. до 30.11.2017 г. и са начислени лихви за забава в размер на 30 999,15 лв.

РА е отменен с решение №1517 от 2.10.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“

Съдът, като взе предвид установеното, както и останалите събрани доказателства,

които ще бъдат обсъдени по-долу, намира следното от правна страна.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ /Доп. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., изм., бр. 30 от 2006 г./ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 204, ал.1 от АПК, искът на посоченото основание може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. Към този ред препраща и изричният текст на чл.19, ал.1 от Закона за Национална агенция за приходите, съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал. 2 от същия член обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна.

В настоящия случай, съобразно фактическите твърдения в исковата молба, следва да се приеме, че се претендират вреди, произтичащи от незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, както следва:

- ревизионното производство описано по-горе, както и постановления и впоследствие отменен ревизионен акт № Р-22221019004220-091-001 7.5.2020 г.;

- от постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0003330/12.11.2019 г., издадено на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, както и постановление за продължаване действието на наложени обезпечителни мерки № С200022-139-0000970 от 13.05.2020 г. И двете - на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Доколкото се излагат твърдения, че тези вреди са претърпени в резултат на незаконосъобразни актове, то следва да се приеме, че исковете са допустими.

Разпоредбата на чл.205 от АПК сочи като ответник по иска за обезщетение юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице, съгласно чл.2, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите, е Национална агенция за приходите, като искът за обезщетение е предявен спрямо надлежен ответник

По основателността на исковете.

Действително, в процесния случай безспорно се установява, че издаденият срещу ищеца и описан по-горе ревизионен акт е отменен от по-горестоящия административен орган. Същевременно обаче ищецът не излага твърдения, нито ангажира доказателства относно това дали е оспорено по съдебен ред подлежащите на такова оспорване постановления за налагане обезпечителни мерки, както и това, с което е продължено действието на предходното.

С отговора на исковата молба ответникът представи документи за установяване на тези факти. А именно, установява се, че с решение № 3230/25.6.2020 г., постановено по адм.д. № 898/2020 г. на АССГ, е отхвърлена жалбата на настоящия ищец срещу решение № ПО-151/23.12.2019 г., издадено от директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0003330/12.11.2019 г. Решението е влязло в сила на датата на постановяването му като необжалваемо.

С решение № 7382/18.12.2020 г. на АССГ, 51 с-в по адм.д. 6882/2020 г. е отхвърлена жалбата на ищеца срещу решение № ПИ-227/22.06.2020 г. на директора на ТД на НАП

– С. град, с което е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу постановление за продължаване действието на наложените предварителни обезпечителни мерки с изх. № С200022-139-0000970 от 13.05.2020г. Решението е влязло в сила на датата на постановяването му като необжалваемо.

Процесните обезпечителни мерки – възбрана и заповед, както и продължаването им, са наложени в рамките на образуваното ревизионно производство, а впоследствие и при наличие на установено по размер с ревизионен акт /независимо дали е обжалван или влязъл в сила и изискуемо /с изтекъл 14-дневен срок за доброволно изпълнение - арг. от чл. 127, ал. 1 и 2 ДОПК публично задължение, при спазване на нормата на чл. 195, ал. 1 ДОПК, предвиждаща, че подлежат на обезпечение и установените и изискуеми публични вземания. В настоящия случай тези предпоставки са били налице към момента на налагане на обезпечителните мерки.

С последващата отмяна от по-горестоящия орган на ревизионния акт, издаден в ревизионното производство, по което са наложени обезпечителната мярка възбрана и обезпечителна мярка заповед, се приема, че не се заличава с обратна сила правните последици на наложените обезпечителни мерки, обективирани в постановлението за налагане на обезпечителни мерки и постановлението за продължаването им. Това е така, доколкото предварителните обезпечителни мерки се налагат на самостоятелно основание - възникнала обезпечителна нужда на съответния етап от ревизионното производство (преди издаване на ревизионен акт или при издаване на ревизионен акт, но преди влизането му в законна сила). Те, от своя страна, могат да се оспорят в самостоятелно производство /което се установява, че е сторено/. Съответно – могат да бъдат отменени, независимо от висящността на ревизионното производство при наличието на някоя от предпоставките по чл. 195, ал. 1 ДОПК, респ.– чл. 197, ал. 3 ДОПК. В процесния случай обаче не са отменени.

Последващата отмяна на постановлението за налагане на обезпечителни мерки /с оглед отмяната на ревизионния акт/, с постановление по чл. 208, ал. 1 ДОПК, в случая – вр. чл. 225, ал. 1, т. 2 ДОПК– при наличие на отменен ревизионен акт, не обосновава извод за незаконосъобразност на акта за налагане на обезпечение. Тази отмяна не е поради незаконосъобразност на това постановление, а поради отпадане на обезпечителната нужда. Последното не може да се приравни на отмяна или оттегляне на административен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Това е така, тъй като при отмяната на мярката липсва произнасяне по законосъобразността на постановлението, с което са наложени, а тя се постановява поради настъпване на нови обстоятелства. Така определение № 11550 от 01.10.2014 г. по адм. д. № 10605/2014г. на ВАС. С отмяната на акта, респективно - с неговото оттегляне, се заличават с обратна сила породените от него правни последици, а когато се отменя наложената обезпечителна мярка, тъй като нуждата от нея е отпаднала, отмяната действа занапред и не е равнозначна на отмяна на самия акт, с който тя е постановена.

Действително, ищецът претендира обезщетение за вреди като твърди, че те са следствие от незаконосъобразен и отменен ревизионен акт. В случая обаче претендираните вреди по първите два иска се претендират като равностойност на платена по предварителен договор неустойка поради невъзможност да се изпълнят задължения по този предварителен договор за покупко-продажба именно поради наложена възбрана по процесните обезпечителни мерки.

По втората група искове се претендират вреди „поради пълното блокиране на дейността“ на ищеца в ревизионното производство. По отношение на налагането на

обезпечителните мерки следва да важат изложените по-горе съображения. Отделен е въпросът, че се установява налагане на заповест за сумата от 24358,47 лв. – многократно по-малка от обемите дейност, за които ищецът твърди за неизпълнение на договора по втората двойка искове – за присъждане на обезщетение от 3 607 890 лв.

По третата група искове – за пропуснати ползи /“нереализирана печалба“/. Тук отново претенцията се обосновава на „наложени заповести на всички банкови сметки“ и „възбрани на недвижими имоти“, във връзка с възложената ревизия.

Ето защо следва да се направи извод, че ищецът обосновава претенциите си и по трите двойки искове, видно от твърденията в исковата молба, именно вследствие на наложени възбрана/заповест. Същевременно, видно от представените по делото доказателства, такива са наложени с цитираните по-горе постановления, оспорени по съдебен ред, като оспорването е отхвърлено.

Ето защо и не може да се направи извод за наличие на твърденията от ищеца претърпени вреди/пропуснати ползи именно поради наличие на ревизионен акт, впоследствие отменен като незаконосъобразен.

Такива, евентуално, би могло да се претендират от незаконосъобразни постановления за налагане обезпечителни мерки, каквато незаконосъобразност на процесните не се установява. Законността на мерките не се контролира с обжалването на крайния административен акт. Те подлежат на самостоятелно обжалване и само ако бъдат отменени или прогласени за нищожни, може да се търси отговорност от юридическото лице, чийто орган е причинил вреди при извършването на административна дейност в противоречие с нормативните изисквания. В изложения смисъл е и решение № 681 от 17.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2634/2017 г., III о., решение № 14842 от 03.12.2018 по адм. д. № 7991/2017 г. на ВАС, и решение 2684 от 22.02.2019 г. по адм. д. № 11681/2017 г. и други. В този смисъл е и решение № 6824/22.6.2023 г., постановено по адм.д. № 7164/2020 г. на ВАС.

По изложените съображения следва да се приеме, че в случая липсва първата предпоставка за реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно липсват отменен по съответния ред незаконосъобразен административен акт или нищожен административен акт, издаден от административен орган.

По отношение на втората и третата от кумулативно необходимите предпоставки за основателността на предявените искове – причинна връзка и настъпили вреди.

По първата двойка искове. Действително се установява, че ищецът е сключил предварителен договор за продажба на собствения му недвижим имот, подробно описан в исковата молба, за сумата от 1 100 000 лв.

По делото е представен предварителен договор, сключен на 15.11.2018 г. между ищеца и „ЕВРОФРИГО СТАР“ ООД, ЕИК[ЕИК] за покупко-продажба на недвижим имот, съвпадащ с този, по отношение на който е наложена възбрана в образуваното срещу ищеца ревизионно производство. Продажната цена е уговорена да е за сумата от 1 100 000 лв. Страните са се съгласили /чл. 3 от договора/ окончателният такъв да се сключи най-късно до 8 м., считано от

датата на подписване на предварителния договор – т.е. до 15.7.2019 г. Съгласно последния анекс от 15.11.2019 г. страните са изменили чл. 3 от договора като се съгласили да сключат окончателния договор най-късно до 20.12.2019 г. Съгласно т. 2 от анекса чл. 4 от договора е променен като е предвидено, че страните най-късно на 20.12.2019 г. в 11.00 ч. следва да се явят за сключване на окончателен договор.

Съгласно чл. 11 от първоначалния предварителен договор е предвидена дължимост на неустойка за забава в размер на 1% от продажната цена за всеки един ден, но не повече от 50% от продажната цена. При забава повече от 14 дни е уговорена правната възможност на купувача да развали договора, както и дължимост на неустойка в размер на 50% от цената на договора.

Договорът носи дата от 15.11.2018 г., като достоверността ѝ бе оспорена от ответника. Документът е частен диспозитивен такъв, поради което и по арг. от чл. 181 ГПК той не би могъл да има достоверна дата за „трети лица“, вкл. и за ответника. Същевременно, от страна на ищеца не са представени други доказателства, от които да може да се направи извод за това, че договорът е сключен именно на посочената дата.

За достоверни дати следва да се приемат тези от констативен протокол – акт № 80, том I, рег. № 4770/20.12.2019 г. на нотариус Д. К., РС Ихтиман, както и съдът приема за достоверна датата на платежното нареждане от 20.12.2019 г. за заплащане на сумата от 550 000 лв. неустойка по цитирания констативен протокол.

Независимо от това, следва да се отбележи, че видно от предварителния договор за покупко-продажба е уговорена неустойка, за която се твърди, че е платена именно поради незаконосъобразен акт на ответника. Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД *Неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Кредиторът може да иска обезщетение и за по-големи вреди.*

Предвид цитираната правна уредба следва да се посочи, че с включване клауза за неустойка страните се съгласяват, че при евентуално неизпълнение вредите следва да са именно до този размер, без да е необходимо да ги доказват. Кредиторът може да иска обезщетение за по-големи вреди, респ. – длъжникът да поиска намаление на неустойката. При всички случаи обаче уговорката относно това какъв следва да е размерът на вредите е в сила между страните по договора; тази уговорка не би следвало да обвързва трето лице като ответника. Последният и не би могъл да противопостави на ищеца възражения за прекомерност на неустойката /в случая се установява, че тя се равнява на 50% от цената на продаваемия имот/.

Оттук следва да се направи извод, че по отношение на това трето лице ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните факти: да докаже неизпълнение на договора; да докаже, че тази забава се дължи именно поради постановения незаконосъобразен акт, както и че вследствие тази забава са претърпени вреди, вкл. и установи техният размер. Т. доказане обаче, въпреки

разпределената и указана доказателствена тежест, не бе проведено.

По отношение на втората група искове.

По делото е представен договор от 28.12.2018 г., сключен между ищеца и „Амарел България“ ЕООД за продажба на 3 120 000 кг. печурки, на периодични доставки, за срок до 31.12.2020 г., с график на доставка, по 30 000 кг. седмично, при цена от 2.90 лв./кг. без ДДС или 3,48 лв./кг., платима в 15-дневен срок от датата на издаване на фактура за всяка една доставка. Т.е. всяка една седмична доставка е на стойност от 104 400 лв.

Видно от заключението по ССЕ заложената печалба е от 0,70 лв./кг. без ДДС или общо в размер на 2 184 000 лв.

Установява се, че по отношение на ищеца е постановено решение от 1.10.2022 г. на Арбитражен съд ad hoc, образуван на 29.7.2022 г., по силата на което ищецът е осъден да заплати сумата от 2 714 400 лв. неустойка по договора за покупко-продажба от 28.12.2018 г., посочен по-горе, както и лихва за забава върху тази главница в размер на 841 464 лв. за периода от 9.7.2019 г. до 28.7.2019 г., както и законна лихва от 29.7.2019 г. до окончателното плащане на главницата.

Видно от споразумение от 5.10.2022 г. между страните по този спор е прието, че общото задължение на ищеца следва да е 3 607 890 лв. С това споразумение е компенсирано насрещно задължение към ищеца, в резултат на което е прието, че ищецът ще дължи на „Амарел България“ ЕООД сумата от 41 637,40 лв.

Видно от банкова референция от посочената по-горе банка, запорът е наложен на 14.11.2019 г., а е вдигнат на 19.1.2021 г.

Видно от заключението по ССЕ тези вземания са намерили отражение в счетоводствата на посочените дружества.

Същевременно, не може да се направи извод, че така платените неустойка и лихви са в пряка причинна връзка с ревизионното производство. В частност – с наложените обезпечителни мерки. Освен изложените по-горе съображения за тях, следва да се посочи, че се установява налагане запор за сума, значително по-малка от сумата на платените неустойки. Отделен е въпросът, че размерът на причинените вреди, определен с клаузата за неустойка, не би могъл да обвърже ответника, предвид изложените по-горе съображения. Не са ангажирани доказателства за неизпълнение на задълженията по договора с „Амарел България“ ЕООД от страна на ищеца, както и в какво се състои това неизпълнение /забава, некачествено, пълно неизпълнение и т.н./. Не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че не е изпълнено „съобразно графика“, както и детайли относно тази забава.

По отношение на третата група искове – за пропуснати ползи – нереализирана от ищеца печалба по договор за доставка на гъби печурки от 19.12.2018 г. в размер на 1 600 000 лв. с „Шампкомерс“ ЕООД.

По делото е представен такъв договор, по силата на което ищецът е възложил на посоченото ЕООД /изпълнител/, доставка на 4 000 000 кг. сурови гъби печурки, за периода 1.1.2019 г. – 31.12.2020 г., на цена от 2,20 лв./кг. без ДДС,

по 30 000 кг. седмично, общо 104 доставки. Уговорена е неустойка за забава и цялостно неизпълнение на договора от 25% от стойността на доставката. Заложена печалба, видно от т. 4 от заключението по ССЕ, е в размер на 2 184 000 лв.

По делото бе разпитан св. З. С. Г., който твърди, че „Ш. комерс“ е негова фирма“. Свидетелят сочи, че от страна на ищеца е отказано да изпълняват договора от 2018 г., защото имали някакви проблеми, запорирани сметки. В началото на 2018 г. са го уведомили, че няма да плащат. Не е извършил доставката, а те са ес отказали от договора. Всичко приключило. Свидетелят претърпял вреди. Има запорирана сметка то НАП. Изхвърлил много гъби. Загубил, но не е търсил претенции нито от ищеца, нито към друг.

Предвид така установеното съдът намира, че действително от доказателствата по делото се установява, че ищецът е имал затруднения при осъществяване на търговската си дейност. Действително е претърпял вреди. Но, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че тези вреди са претърпени именно в резултат на незаконосъобразен акт на администрацията, в частност – наложен заповор, за процесната сума, която е значително по-малка от стойностите на доставките по този договор. Не е налице както незаконосъобразен акт, така и причинна връзка между него и тези вреди.

Ето защо настоящият състав намира, че исковете следва да се отхвърлят. о разноските. При този изход на спора, на основание чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определена съобразно фактическата и правна сложност на делото.

въз основа на тези мотиви Административен съд София-град, 64 с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „Интернешънъл Мъшрум Груп-ИМГ“ АД, ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция по приходите, с адрес [населено място], [улица], за присъждане на следните суми:

1. Сумата от 550 000 лв., претендирана като равностойността на заплатена неустойка, на 20.12.2020 г., по предварителен договор от 15.11.2018 г.; 168 208,34 лв. лихва за забава върху нея за периода от 21.1.2020 г. до датата предявяване на исковата молба, посочена като 25.1.2023 г., законната лихва от датата на предявяване на исковата молба 30.1.2023 г. до окончателното плащане на главницата.

2. Сумата от 3 607 890 лв. общо претърпени загуби във връзка с изпълнението на договора от 28.12.2018 г. с „Амарел България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за продажба на 3 120 000 кг. печурки, от които 2 714 400 лв. неустойка; 841 464 лв. лихви за забава върху главницата, за периода 9.7.2019 г. – 28.7.2022 г., законната лихва за периода от 29.7.2022 г. до окончателното плащане на

главницата; законната лихва върху сумата от 3 607 890 лв. от датата на предявяване на исковата молба– 30.1.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

3. Сумата от 1 600 000 лв. пропуснати ползи от това, че не е реализирана печалба по договор за доставка на гъби печурки от 19.12.2018 г. с „Шампкомерс“ ЕООД, ведно законната лихва върху сумата от 1600000 лв. от датата на предявяване на исковата молба – 30.1.2023 г. до окончателното ѝ плащане; 375 999.99 лв. лихва за забава върху главницата за периода от 2.10.2020 г. – датата на отмяна на ревизионен акт № Р-22221019004220-091-001/7.5.2020 г. до 25.1.2023 г.

ОСЪЖДА „Интернешънъл Мъшрум Груп-ИМГ“ АД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100 лева разноси.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба по реда на Глава Д. от АПК пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четиринадесет/ дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

Съдия: